

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΟΥ ΞΥΠΙΝΗΣΑ ΟΜΟΡΦΗ

TZENNY XAN

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΟΥ ΕΥΠΙΝΗΣΑ ΟΜΟΡΦΗ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μυρτώ Καλοφωλιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Διευθυντής σειράς Μάνος Κοντολέων

Τζέννυ Χαν, *Το καλοκαίρι που ξύπνησα όμορφη*

Τίτλος πρωτοτύπου Jenny Han, *The summer I turned pretty*

Μετάφραση Μυρτώ Καλοφωλιά

Εξώφυλλο Παύλος Βατικιώτης

Υπεύθυνη έκδοσης Στεφανί Γεωργακοπούλου

Διορθώσεις Μάγδα Τικοπούλου

Σελιδοποίηση Κατερίνα Σταματοπούλου

Φιλμ-μοντάζ Μαρία Ποιοιού-Ρένεση

Copyright© 2009 by Jenny Han

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2009

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS, Νέα Υόρκη, 2009

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2010

KET 6767 ΚΕΠ 429/10

ISBN 978-960-16-3714-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Σε όλες τις αδελφικές μου φίλες
και ιδιαίτερα στην Claire*

«Δεν μπορώ να πιστέψω πως είσαι εδώ».

«Ούτε κι εγώ» απάντησε ντροπαλά. «Θέλεις ακόμα να έρθεις μαζί μου;»

Μου φαίνεται απίστευτο που μου κάνει αυτή την ερώτηση. Θα τον ακολουθούσα παντού.

«Ναι» του απαντώ. Ναι. Δεν υπάρχει τίποτα πέρα από τη λέξη αυτή. Δεν υπάρχει τίποτα πέρα από τη στιγμή αυτή. Μόνο εγώ κι εκείνος. Όσα περάσαμε αυτό το καλοκαίρι, όσα περάσαμε όλα τα προηγούμενα καλοκαίρια έγιναν για ένα λόγο: Για να βρεθούμε εδώ. Μαζί. Τώρα.

κεφάλαιο ένα

Το ταξίδι ήταν ατελείωτο. Ή τουλάχιστον έτσι μου φαινόταν. Ο αδελφός μου, ο Στίβεν, οδηγούσε πιο αργά κι απ' τη γιαγιά. Καθόμουν δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, με τα πόδια πάνω στο ταμπλό. Η μητέρα μου, στο πίσω κάθισμα, είχε ξεραθεί στον ύπνο. Ακόμη κι όταν κοιμόταν όμως, έμοιαζε να παρακολουθεί τα πάντα, σαν να μπορούσε ανά πάσα στιγμή να ξυπνήσει και να κάνει τον τροχονόμο.

«Πιο γρήγορα» έλεγα στον Στίβεν και τον σκούνταγα. «Γρήγορα, να προσπεράσουμε το ποδήλατο».

Ο Στίβεν αδιαφορούσε. «Μην ενοχλείτε τον οδηγό» είπε. «Και πάρε τα βρομοπόδαρά σου απ' το ταμπλό μου».

Εξέτασα τα δάχτυλα των ποδιών μου. Μου φάνηκαν αρκετά καθαρά. «Δεν είναι δικό σου το ταμπλό. Σύντομα το αυτοκίνητο αυτό θα είναι δικό μου, αν θυμάσαι καλά».

«Αν πάρεις ποτέ δίπλωμα» είπε κοροϊδευτικά. «Άτομα σαν εσένα δε θα 'πρεπε να τ' αφήνουν να οδηγούν».

«Κοίτα» είπα. «Μόλις μας προσπέρασε ένα αναπηρικό καροτσάκι!»

Ο Στίβεν δε μου έδινε καμία σημασία, οπότε άρχισα να

παίζω με το ραδιόφωνο. Αυτό που μου άρεσε περισσότερο όταν πηγαίναμε στο εξοχικό ήταν οι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Τους ήξερα απέξω κι ανακατωτά, όπως εκείνους που άκουγα στο σπίτι.

Βρήκα τον αγαπημένο μου σταθμό, εκείνον που έπαιζε τα πάντα, από ποπ μέχρι παλιά κομμάτια, ακόμη και χιπ χοπ. Το σλόγκαν τους ήταν: «Παίζουμε τα πάντα». Ο Τομ Πέτι τραγουδούσε το *Free falling*. Τραγούδησα κι εγώ μαζί. «Είναι καλό κορίτσι, τρελαίνεται για τον Έλβις, αγαπάει τα άλογα, αγαπάει και το αγόρι της».

Ο Στίβεν πήγε ν' αλλάξει σταθμό και του χτύπησα το χέρι. «Μπέλι, αν συνεχίσεις να γκαρίζεις έτσι, θα ρίξω τ' αυτοκίνητο στη θάλασσα». Έκανε πως του έφυγε το τιμόνι δεξιά.

Άρχισα να φωνάζω ακόμη πιο δυνατά, ξύπνησε η μητέρα μου κι άρχισε να τραγουδά κι εκείνη μαζί μου. Είχαμε κι οι δυο φοριχτές φωνές κι ο Στίβεν κούνησε το κεφάλι του, όπως κάνει πάντα όταν ενοχλείται. Δεν του άρεσε καθόλου να είναι ένας εναντίον όλων. Αυτό τον πείραζε και με το διαζύγιο των γονιών μας. Χωρίς τον πατέρα μας να παίρνει το μέρος του, ήταν ο μόνος άντρας στο σπίτι.

Διασχίσαμε την πόλη αργά και, παρ' όλο που μόλις είχα κοροϊδέψει τον Στίβεν που πήγαινε σαν κότα, δε με πείραζε καθόλου. Εκείνη τη στιγμή μου άρεσε αυτή η βόλτα. Μου άρεσε να βλέπω ξανά την πόλη, το Κραμπ Σακ του Τζίμι, το Πατ Πατ, όλα τα μαγαζιά του σερφ. Ένιωθα σαν να επέστρεφα σπίτι μου ύστερα από πολύ καιρό. Άραγε πώς θα ήταν αυτό το καλοκαίρι;

Καθώς πηγαίναμε στο σπίτι ένιωθα εκείνο το γνώριμο φτερούγισμα στο στήθος. Είχαμε σχεδόν φτάσει.

Κατέβασα το παράθυρο και πήρα βαθιά ανάσα. Ο αέρας είχε την ίδια αίσθηση, το ίδιο άρωμα. Ο αέρας που έκανε τα

μαλλιά μου να κολλάνε, η αλμυρή θαλασσινή αύρα, όλα ήταν τέλεια. Σαν να περιέμεναν όλα την επιστροφή μου.

Ο Στίβεν μου έδωσε μια αγκωνιά. «Σκέφτεσαι τον Κόνραντ;» ρώτησε κοροϊδευτικά.

Για πρώτη φορά η απάντηση ήταν αρνητική. «Όχι» απάντησα κοφτά.

Η μητέρα μου πρόβαλε το κεφάλι της ανάμεσα στα δυο καθίσματα. «Μπέλι, σου αρέσει ακόμα ο Κόνραντ; Πέρυσι το καλοκαίρι νόμιζα πως κάτι έτρεχε ανάμεσα σε σένα και τον Τζερεμιάα».

«Τι; Εσύ κι ο Τζερεμιάα;» έκανε ο Στίβεν αηδιασμένος. «Τι τρέχει με σένα και τον Τζερεμιάα;»

«Τίποτα» απάντησα και στους δυο.

Ένωσα να κοκκινίζω. Ήθελα ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί. «Μαμά, το ότι δυο άνθρωποι είναι καλοί φίλοι δε σημαίνει ότι τρέχει και κάτι μεταξύ τους. Σε παρακαλώ, να μη μου ξαναμιλήσεις γι' αυτό ποτέ, εντάξει;»

Η μητέρα μου κάθισε πίσω στο κάθισμα. «Έγινε» είπε. Η φωνή της είχε κάτι το οριστικό και ήξερα πως ο Στίβεν δε θα κατάφερε να της πάρει κουβέντα.

Επειδή όμως ο Στίβεν δεν το βάζει εύκολα κάτω, επέμεινε. «Τι συνέβη ανάμεσα σε σένα και τον Τζερεμιάα; Δεν μπορείς να λες κάτι τέτοιο και μετά να μην εξηγήεις».

«Ξέχνα το» του είπα. Ό,τι και να πω στον Στίβεν, θα το χρησιμοποιήσει για να με δουλέψει. Ούτως ή άλλως, δεν είχα κάτι να πω. Δεν είχε γίνει ποτέ τίποτα μεταξύ μας, απολύτως τίποτα. Ο Κόνραντ κι ο Τζερεμιάα ήταν τ' αγόρια της Μπεκ. Η Μπεκ ήταν η Σουζάνα Φίσερ. Μόνο η μητέρα μου τη φώναζε Μπεκ. Γνωρίζονταν από εννιά χρονών, ήταν σαν αδελφές, έτσι αποκαλούσαν η μια την άλλη. Είχαν και το ίδιο σημάδι για απόδειξη. Το είχαν κάνει και οι δύο στον καρπό κι έμοιαζε με καρδιά. Η Σουζάνα μου είχε πει πως, όταν γεννήθηκα, ήξερε

πως προοριζόμουν για ένα από τ' αγόρια της. Μου είχε πει πως ήταν γραφτό.

«Αυτό θα ήταν ό,τι καλύτερο, αρκεί να έχει γνωρίσει και κανέναν άλλον προτού καταλήξει στον έρωτα της ζωής της» είχε απαντήσει η μητέρα μου, που δεν πολυασχολείται μ' αυτή. Η Σουζάνα είχε βάλει τα χέρια της στα μάγουλά μου: «Μπέλι, έχεις ολόψυχα την ευχή μου. Δε θα ήθελα να δώσω τ' αγόρια μου σε καμιά άλλη».

Πηγαίναμε στο εξοχικό της Σουζάνα στην παραλία Κάζινς από τότε που ήμουν μωρό, ακόμη και πριν γεννηθώ. Για μένα το Κάζινς δεν ήταν η πόλη, ήταν κυρίως το σπίτι. Το σπίτι ήταν όλος μου ο κόσμος. Είχαμε δικιά μας παραλία, μόνο για μας. Και το σπίτι για μένα ήταν τόσα πράγματα. Η περιμετρική βεράντα που τρέχαμε γύρω γύρω, οι κανάτες με το παγωμένο τσάι, η πισίνα τα βράδια και πάνω απ' όλα τ' αγόρια.

Πάντα αναρωτιόμουν πώς θα ήταν τ' αγόρια το Δεκέμβρη. Προσπαθούσα να τους φανταστώ με μοβ κασκόλ και πουλόβερ να στέκονται δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, αλλά ποτέ δεν μπορούσα να συνθέσω αυτή την εικόνα. Δεν ήξερα πώς ήταν ο Τζερεμιάι ή ο Κόνραντ το χειμώνα και ζήλευα όσους κάνανε παρέα μαζί τους αυτούς τους μήνες. Εγώ τους έβλεπα πάντα με σαγιονάρες και ηλιοκαμένες μύτες, μαγιό και άμμο. Τι έτρεχε, όμως, με τα κορίτσια της Νέας Αγγλίας που έπαιζαν μαζί τους χιονοπόλεμο στα δάση; Μ' εκείνες που στριμώχνονταν πλάι τους, ώσπου να ξεσταθεί το αυτοκίνητο, μ' εκείνες στις οποίες έδιναν το παλτό τους, όταν έξω έκανε κρύο; Ο Τζερεμιάι ίσως και να το έδινε. Ο Κόνραντ αποκλείεται. Ο Κόνραντ δε θα το έκανε ποτέ αυτό, δεν ήταν τέτοιος τύπος. Σκεφτόμουν τ' αγόρια το χειμώνα και ένιωθα πως δεν ήταν καθόλου δίκαιο.

Καθόμουν δίπλα στο καλοριφέρ, στο μάθημα της ιστορίας

κι αναρωτιόμουν τι να έκαναν. Άραγε θα ήταν κι εκείνοι κάπου ξεστά; Θα μετρούσαν τις μέρες που μένανε ώσπου να ξανάρθει το καλοκαίρι; Εγώ δεν υπολόγιζα σχεδόν καθόλου το χειμώνα. Το καλοκαίρι ήταν το σημαντικό. Όλη μου η ζωή ήταν μετρημένη σε καλοκαίρια. Σαν να μη ζούσα πραγματικά ώσπου να έρθει ο Ιούνιος και να βρεθώ σ' εκείνη την παρραλία, σ' εκείνο το σπίτι.

Ο Κόνραντ ήταν ο μεγαλύτερος κατά ενάμιση χρόνο. Ήταν αινιγματικός και μελαγχολικός. Τελείως απόμακρος. Είχε πάντα ένα ειρωνικό χαμόγελο, που μου τραβούσε το βλέμμα και μ' έκανε να θέλω να τον φιλήσω και να διώξω την ειρωνική του διάθεση. Ή μάλλον όχι να τη διώξω εντελώς, αλλά με κάποιον τρόπο να την ελέγξω. Να την κατακτήσω. Αυτό ακριβώς ήθελα να κάνω με τον Κόνραντ, να τον κατακτήσω.

Ο Τζερεμιάα, από την άλλη, ήταν φίλος μου. Μου φερόταν πολύ ωραία. Ήταν ο τύπος που, παρ' όλο που ήταν πια πολύ μεγάλος, αγκάλιαζε ακόμα τη μητέρα του κι ήθελε να την κρατά από το χέρι. Όμως, δεν ντρεπόταν καθόλου. Ο Τζερεμιάα είχε συνέχεια το μυαλό του στην πλάκα και δεν υπήρχε περίπτωση να ντραπεί για τίποτα.

Πάω στοιχήμα πως στο σχολείο ήταν πιο δημοφιλής απ' τον Κόνραντ. Είμαι σίγουρη πως άρεσε περισσότερο στα κορίτσια. Είμαι σίγουρη πως, αν δεν είχε το ποδόσφαιρο, ο Κόνραντ δε θα έκανε τόση εντύπωση. Θα ήταν απλά ένα σιωπηλό και σοβαρό αγόρι, κι όχι ο σταρ του ποδοσφαίρου. Μου άρεσε αυτό. Μου άρεσε που ο Κόνραντ προτιμούσε να μένει μόνος του και να παίζει κιθάρα. Σαν να μη συμμετείχε σε όλη αυτή την ανοησία του γυμνασίου. Ήθελα να φαντάζομαι πως, αν ο Κόνραντ πήγαινε στο δικό μου σχολείο, δε θα έπαιζε ποδόσφαιρο, θα έγραφε στο λογοτεχνικό περιοδικό και θα του άρεσε κάποια σαν κι εμένα.

* * *

Όταν σταματήσαμε μπροστά στο σπίτι, ο Τζερεμιά και ο Κόνραντ κάθονταν έξω, στην μπροστινή βεράντα. Έσκυφα πάνω απ' τον Στίβεν και πάτησα δυο φορές την κόρνα. Αυτό τα καλοκαίρια σήμαινε *ελάτε να βοηθήσετε να ξεφορτώσουμε αμέσως*.

Ο Κόνραντ τώρα ήταν δεκαοχτώ χρονών. Μόλις είχαν περάσει τα γενέθλιά του. Είχε ψηλώσει από το περασμένο καλοκαίρι, ήταν απίστευτο. Τα μαλλιά του έπεφταν μέχρι τ' αυτιά και φαινόταν ακόμη πιο μυστηριώδης. Ο Τζερεμιά είχε αφήσει τα μαλλιά του μακριά και ήταν κάπως φουντωτά. Όμως, δεν ήταν άσχημα, έμοιαζε με τενίστα της δεκαετίας του '70. Όταν ήταν πιο μικρός, τα μαλλιά του ήταν σγουρά και ξανθά, τα καλοκαίρια γίνονταν σχεδόν κάτασπρα. Ο Τζερεμιά μισούσε τις μπούκλες. Για ένα διάστημα ο Κόνραντ τον είχε πείσει πως η κόρνα έκανε τα μαλλιά κατσαρά κι ο Τζερεμιά είχε σταματήσει να τρώει την κόρνα από τα σάντουιτς, την οποία καταβρόχθιζε ευχαρίστως ο Κόνραντ. Όμως, μεγαλώνοντας, τα μαλλιά του Τζερεμιά έγιναν σπαστά. Μου έλειπαν οι μπούκλες του. Η Σουζάνα έλεγε πως ήταν ο μικρός της άγγελος. Κι έμοιαζε στ' αλήθεια με άγγελο, είχε ροζ μάγουλα και ξανθές μπούκλες. Ακόμη και τώρα τα μάγουλά του ήταν ροζ.

Ο Τζερεμιά έκανε τα χέρια του χωνί και φώναξε: «Στίβι!».

Κάθισα στο αυτοκίνητο και κοίταξα τον Στίβεν να πηγαίνει άνετος προς το μέρος τους και να τους αγκαλιάζει. Ο αέρας ήταν υγρός, σαν να ετοιμαζόταν να βρέξει θαλασσινό νερό από στιγμή σε στιγμή. Έκανα πως έδενα τα κορδόνια μου, αλλά η αλήθεια ήταν πως ήθελα να τους κοιτάξω για λίγο από μακριά, και εκείνους και το σπίτι. Το σπίτι ήταν μεγάλο, γκρι και λευκό κι έμοιαζε με τα περισσότερα σπίτια του δρόμου. Ήταν όμως όμορφο. Ένιωθα σαν να ήταν το δικό μου.

Τότε, βγήκε και η μητέρα μου από το αυτοκίνητο. «Παιδιά, πού είναι η μαμά σας;» φώναξε.

«Γεια σου, Λόρελ. Παίρνει έναν υπνάκο» της απάντησε ο Τζερεμιάα. Συνήθως η Σουζάνα πεταγόταν έξω αμέσως μόλις παρκάραμε το αυτοκίνητο.

Η μητέρα μου πήγε γρήγορα κοντά τους και τους αγκάλιασε σφιχτά. Το αγκάλιασμά της ήταν πάντα δυνατό και σταθερό. Ύστερα εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι, με τα γυαλιά στερεωμένα στα μαλλιά της.

Βγήκα από το αυτοκίνητο και κρέμασα την τσάντα μου στον ώμο. Στην αρχή δε με είδαν που πλησίαζα. Όμως μετά με πρόσεξαν μια και καλή. Ο Κόνραντ με κοίταξε στα γρήγορα από πάνω μέχρι κάτω, έτσι όπως κοιτάζουν τ' αγόρια τα άλλα κορίτσια στο εμπορικό κέντρο. Ποτέ δε με είχε ξανακοιτάξει έτσι. Ούτε μια φορά. Ένωσα πάλι να κοκκινίζω. Ο Τζερεμιάα, αντίθετα, άργησε ν' αντιδράσει. Με κοίταξε σαν να μη με αναγνώριζε. Όλ' αυτά έγιναν μέσα σε τρία δευτερόλεπτα, αλλά μου φάνηκε σαν να ήταν πολύ περισσότερο.

Ο Κόνραντ με αγκάλιασε πρώτος, πολύ τυπικά, προσέχοντας να μην ακουμπήσουμε πολύ ο ένας τον άλλο. Μόλις είχε κουρευτεί και το δέρμα στον αυχένα του ήταν πολύ απαλό, σαν μωρού. Μύριζε όπως ο ωκεανός, έτσι όπως μυρίζει πάντα. Πλησίασε τα χείλη του στο αυτί μου. «Σε προτιμώ με γυαλιά».

Μ' εκνεύρισε που το είπε αυτό. Τον έσπρωξα μακριά. «Κρίμα, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να βγάλω τους φακούς επαφής».

Τότε μου χαμογέλασε και τα ξέχασα όλα. Πάντα τα κατάφερε με το χαμόγελό του.

Έπειτα με άρπαξε ο Τζερεμιάα και σχεδόν με σήκωσε στον αέρα. «Η Μπέλι μεγάλωσε» φώναξε.

Γέλασα και του είπα: «Άσε με κάτω, βρομάς». Ο Τζερε-

μμία έσκασε στα γέλια. «Η Μπέλι που όλοι ξέρουμε» είπε, αλλά με κοιτούσε σαν να μην ήταν σίγουρος ποια ήμουν. Με παρατηρούσε όλο περιέργεια. «Κάτι άλλαξε πάνω σου».

Είχα έτοιμη την απάντησή μου. «Έβαλα φακούς επαφής». Ούτε κι εγώ είχα συνηθίσει τον εαυτό μου χωρίς γυαλιά. Η καλύτερή μου φίλη, η Τέιλορ, προσπαθούσε να με πείσει να βάλω φακούς από την έκτη τάξη, κι επιτέλους είχα ακολουθήσει τη συμβουλή της.

Χαμογέλασε. «Δεν είναι αυτό, είσαι διαφορετική».

Πήγα πίσω στο αυτοκίνητο και τ' αγόρια μ' ακολούθησαν. Ξεφορτώσαμε γρήγορα τα πράγματα και, μόλις τελειώσαμε, πήρα τη βαλίτσα, την τσάντα με τα βιβλία και κατευθύνθηκα προς την κρεβατοκάμαρά μου. Το δωμάτιό μου ήταν το παιδικό δωμάτιο της Σουζάνα. Είχε ξεθωριασμένη εμπριμέ ταπετσαρία και λευκά έπιπλα. Υπήρχε κι ένα μουσικό κουτί, που ήταν το αγαπημένο μου. Όταν το άνοιγα, στριφογύριζε μια μπαλαρίνα κι έπαιζε μια παλιά γνωστή μελωδία. Εκεί έβαζα τα κοσμήματά μου. Όλα στο δωμάτιο ήταν παλιά και ξεθωριασμένα, αλλά μου άρεσε αυτό. Σαν να υπήρχαν μυστικά κρυμμένα στους τοίχους, στο κρεβάτι και ειδικά στο μουσικό κουτί.

Η συνάντηση με τον Κόνραντ και το βλέμμα που μου έριξε με έκαναν να θέλω να μείνω για λίγο μόνη. Πήρα το αρκουδάκι από το κομοδίνο και το έσφιξα πάνω μου. Το όνομά του ήταν Τζούνιορ Μιντ, αλλά χαϊδευτικά το έλεγα Τζούνιορ. Κάθισα με τον Τζούνιορ στο διπλό κρεβάτι. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά, που μπορούσα σχεδόν να την ακούσω. Όλα ήταν όπως τα είχα αφήσει, αλλά και τόσο διαφορετικά. Με κοίταξαν σαν να ήμουν μια οποιαδήποτε κοπέλα κι όχι σαν να ήμουν η μικρή αδελφή του Στίβεν.

κεφάλαιο δύο

12 ΕΤΩΝ

Την πρώτη φορά που πληγώθηκα ήταν σε αυτό το σπίτι. Ήμουν δώδεκα ετών.

Ήταν μια από τις σπάνιες νύχτες που τα αγόρια δεν είχαν βγει μαζί. Ο Στίβεν κι ο Τζερεμιάα είχαν πάει για ολονύχτιο ψάρεμα με κάτι παιδιά που γνώρισαν στα ηλεκτρονικά. Ο Κόνραντ είχε πει πως δεν είχε όρεξη, κι εμένα, φυσικά, δε με είχαν καλέσει. Οπότε, είχαμε μείνει οι δυο μας.

Όχι μαζί φυσικά, στο ίδιο σπίτι εννοώ.

Διάβαζα ένα ερωτικό μυθιστόρημα στο δωμάτιό μου με τα πόδια πάνω στον τοίχο, όταν πέρασε ο Κόνραντ. Σταμάτησε και μου είπε: «Μπέλι, τι θα κάνεις απόψε;».

Έκρινσα γρήγορα το εξώφυλλο του βιβλίου. «Τίποτα» είπα, προσπαθώντας να μην καταλάβει πως ήμουν ενθουσιασμένη. Είχα αφήσει ανοιχτή την πόρτα μου επίτηδες, ελπίζοντας πως θα περνούσε. «Θες να πάμε μια βόλτα στο μόλο;» με ρώτησε. Ήταν υπερβολικά άνετος.

Είχε έρθει η στιγμή που περιμένα. Επιτέλους, ήμουν αρκετά μεγάλη. Μέσα μου το ήξερα, ήμουνα σίγουρη. Ήμουν πια έτοιμη. Του έριξα ένα βλέμμα, ένιωθα τόσο άνετη όσο κι αυ-

τός. «Γιατί όχι; Και τι δε θα 'δυνα για ένα ωραίο παγωτό».

«Θα σε κεράσω. Κάνε γρήγορα. Βάλε κάτι πάνω σου και φύγαμε. Οι μαμάδες μας θα πάνε σινεμά. Θα μας πετάξουν αυτές».

Σηκώθηκα όρθια. «Εντάξει» του είπα.

Μόλις έφυγε, έκλεισα την πόρτα και στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη. Έλυσα τις κοτσίδες μου και χτένισα τα μαλλιά μου. Εκείνο το καλοκαίρι τα είχα μακριά, σχεδόν μέχρι τη μέση. Ύστερα έβγαλα το μαγιό μου κι έβαλα το άσπρο σορτσάκι και την αγαπημένη μου μπλε μπλούζα. Ο πατέρας μου έλεγε πως ταίριαζε με τα μάτια μου. Έβαλα λιπ γκλος φρούλα στα χείλη μου και το πήρα μαζί για να ξαναβάλω αργότερα.

Στο αυτοκίνητο η Σουζάνα με κοίταζε από τον καθρέφτη και χαμογελούσε. Εγώ της έριξα ένα βλέμμα σαν να της έλεγα: «Παράτα με, έλεος», όμως κατά βάθος ήθελα να της χαμογελάσω κι εγώ. Ούτως ή άλλως, ο Κόνραντ δε με έβλεπε, σε όλη τη διαδρομή κοιτούσε έξω από το παράθυρο.

«Καλή διασκέδαση, παιδιά» είπε η Σουζάνα και μου έκλεισε το μάτι.

Στην αρχή ο Κόνραντ μου αγόρασε ένα παγωτό. Εκείνος πήρε μόνο ένα αναψυκτικό. Συνήθως έτρωγε ένα ή δυο παγωτά ή κάποιο γλυκό. Ένιωσα ότι ήταν νευρικός και χαλάρωσα λίγο.

Καθώς περπατάγαμε στο μόλο, άφησα το χέρι μου να κρέμεται ελεύθερο, μήπως και... Όμως δεν έκανε τίποτα. Ήταν η τέλεια καλοκαιρινή νύχτα, φυσούσε μια θαλασσινή αύρα κι δεν έριξε ούτε μια σταγόνα βροχή. Την επομένη θα έβρεχε, αλλά εκείνη τη νύχτα είχε μόνο αεράκι.

«Ας κάτσουμε κάπου να φάω το παγωτό μου» είπα. Καθίσαμε σ' ένα παγκάκι στην παραλία. Ανησυχούσα μην τυχόν

και λερωθώ, γιατί σκεφτόμουν πως θα φιλιόμασταν μετά.

Ήπια μια γουλιά κόκα κόλα και κοίταξε το ρολόι του. «Όταν το τελειώσεις, να πάμε στο λούνα παρκ».

Ήθελε να κερδίσει για μένα ένα αρκουδάκι! Ήξερα ήδη ποιο θα διάλεγα. Την πολική αρκούδα με τα γυαλιά και το κασκόλ. Το είχα βάλει στο μάτι όλο το καλοκαίρι. Είχα σκεφτεί κιόλας πώς θα το έδειχνα στην Τέιλορ. Θα της έλεγα αδιάφορα: «Αυτό το κέρδισε για μένα ο Κόνραντ».

Τέλειωσα γρήγορα το παγωτό μου και σκούπισα το στόμα μου με το χέρι. «Πάμε» είπα αποφασιστικά.

Ο Κόνραντ πήγε κατευθείαν στους κρίκους κι έπρεπε να περπατώ πολύ γρήγορα για να τον προλάβω. Ως συνήθως, δε μίλαγε πολύ. Έτσι, αναγκάστηκα να μιλάω συνέχεια εγώ για να καλύψω το κενό. «Μάλλον η μαμά μου θα βάλει δορυφορική, όταν επιστρέψουμε. Ο Στίβεν κι ο μπαμπάς προσπαθούνε να την πείσουν χρόνια τώρα. Λέει πως είναι εναντίον της τηλεόρασης, αλλά όσο καιρό είμαστε εδώ όλο τηλεόραση βλέπει. Είναι τόσο δήθεν» είπα και συνειδητοποίησα πως ο Κόνραντ δε με άκουγε καν. Κοιτούσε το κορίτσι που δούλευε στους κρίκους.

Ήταν περίπου δεκατεσσάρων με δεκαπέντε χρονών. Το πρώτο που παρατήρησα πάνω της ήταν το σορτσάκι της. Ήταν κίτρινο και πάρα πολύ κοντό. Το ίδιο ακριβώς που είχα φορέσει εγώ δυο μέρες πριν και τα αγόρια με είχαν κοροϊδέψει. Το σορτσάκι ήταν πολύ πιο ωραίο πάνω της.

Τα πόδια της ήταν λεπτά και γεμάτα φακίδες, το ίδιο και τα χέρια της. Όλα πάνω της ήταν λεπτά, ακόμη και τα χείλια της. Τα μαλλιά της ήταν μακριά και σπαστά. Ήταν κόκκινα, αλλά πολύ ανοιχτά, σχεδόν πορτοκαλί. Ήταν τα πιο ωραία μαλλιά που είχα δει ποτέ μου. Τα είχε στο πλάι και ήταν τόσο μακριά, που της πέφτανε στο πρόσωπο κάθε φορά που έδινε κρίκους στον κόσμο.

Ο Κόνραντ είχε έρθει εδώ για εκείνη. Με πήρε μαζί γιατί δεν ήθελε να πάει μόνος και δεν ήθελε ο Στίβεν και ο Τζερεμμία να τον αρχίσουν στο δούλεμα. Για εκείνη είχαμε βγει μαζί. Το καταλάβαινα από τον τρόπο που την κοιτούσε, σχεδόν κρατώντας την αναπνοή του.

«Την ξέρεις;» ρώτησα.

Ξαφνιάστηκε, σαν να είχε ξεχάσει πως ήμουν εκεί. «Όχι».

«Θες να τη γνωρίσεις;» ρώτησα ανυπόμονα.

«Τι να θέλω;»

Εκνευρίστηκα που τον είδα να τα χάνει.

«Θες να τη γνωρίσεις;» ξαναρώτησα αμέσως.

«Μάλλον».

Τον έπιασα από το μανίκι και πήγαμε κατευθείαν στον πάγκο. Το κορίτσι μάς χαμογέλασε, της χαμογέλασα κι εγώ, αλλά δεν το εννοούσα. Έπαιζα ένα ρόλο.

«Πόσους κρίκους θέλετε;» ρώτησε. Φορούσε σιδεράκια, αλλά πάνω της δεν ήταν άσχημα. Τίποτα πάνω της δεν ήταν άσχημο.

«Θα πάρουμε τρεις» απάντησα. «Ωραίο σορτσάκι».

«Ευχαριστώ» είπε.

Ο Κόνραντ καθάρισε τη φωνή του: «Ναι, ωραίο είναι».

«Όταν φόρεσα το ίδιο ακριβώς δυο μέρες πριν, είπες ότι ήταν πολύ κοντό». Γύρισα στο κορίτσι και της είπα:

«Ο Κόνραντ είναι υπερπροστατευτικός. Εσύ έχεις μεγάλο αδελφό;».

«Όχι» απάντησε γελώντας. «Πιστεύεις ότι είναι πολύ κοντό;» ρώτησε τον Κόνραντ.

Εκείνος κοκκίνισε. Πρώτη φορά τον έβλεπα να κοκκινίζει. Τότε έκανα πως κοιτάω το ρολόι μου και είπα: «Κον, θα πάω να κάνω λίγο ρόδα, πριν φύγουμε. Θα κερδίσεις κάτι για μένα;».

Μου έγνεψε καταφατικά, αποχαιρέτησα την κοπέλα κι

έφυγα. Απομακρύνθηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, για να μη με δουν να κλαίω.

Αργότερα έμαθα πως το όνομά της ήταν Άντζι. Ο Κόνραντ κέρδισε για μένα το λευκό αρκουδάκι με τα γυαλιά και το κασκόλ. Η Άντζι του είπε πως αυτό ήταν το καλύτερο δώρο. Ήταν σίγουρη πως θα μου άρεσε. Εγώ πάλι του είπα πως θα προτιμούσα την καμηλοπάρδαλη, αλλά δε βαριέσαι, καλό ήταν κι αυτό. Το ονόμασα Τζούνιορ Μιντ και το άφησα εκεί που ανήκε, στο εξοχικό σπίτι.